

Հովհաննես Թումանյան

Նոր տարի

Դու էլ արի,
Նորեկ տարի,
Գրլխիս վերից
Անցի, գրնա,

Ինչպես մի օր
Թեթևասահ,
Որ արևի
Վառ ժրպիտով,
Հողմ ու շանթի

Սառն աղմուկով
Անց է կենում
Ծաղկի վրից.
Իսկ նա հովտում,
Իր հուսալից

Աչքը վերև,
Փոքրիկ, չրնչին,
Ցնծում է կամ
Մոտ է վերջին:
Ես էլ էնպես,

Նորեկ տարի,
Մի խոտ, մի բույս,
Ո՛չ ավելի:

Մի երկիր է
Տվել մեզ կյանք,

Մի երկինք է
Պահել իր տակ,
Եվ գեղեցիկ,
Փարթամ, հրապարտ
Մի խոտ, ծաղիկ,

Կամ թե մի մարդ...
Մենակ իրար
Չենք հասկանում,
Բայց ապրում ենք
Մի սահմանում,

Մի ճամփով էլ
Պիտի գրնանք,
Կրրկին ձուլվենք
Մի հող դառնանք,
Անհետ, անտես

Կորչենք, ինչպես
Ջուկ հրնշյուններ
Մի մեծ երգի,—
Լուկ հյուլեներ
Տիեզերքի:

1894